

тие гледале на дѣда Либена, но той мълчалъ и хапалъ устната си. А Хаджи Генчо ? Хаджи Генчо билъ твърде доволенъ, че е можалъ да покаже предъ свѣтътъ до колко е голѣма неговата отеческа властъ и ухилвалъ са, като сатана.

Когато събранието станало накраки, то Хаджи Генчо, съ жената си и съ дъщерята си, тръгналъ камъ къщата си ; а дѣдо Либенъ вървѣлъ заедно съ синътъ си и говорилъ му : „Не грижи са, синко, азъ ща да ти помогна въ твоето нещастие ; азъ съмъ длъжанъ да ти помогна, като сѣки баща, да го земе дяволътъ ! Ние, както въ старо време, ще да събереме отмичаре, ще да нападнеме на Хаджи Генчовата къща и ще да окраднеме годеницата ти. . . Ха-ха-ха ! какъ ли ще да побѣсиѣ Хаджи Генчо ! Ще да му покажеме ние, кои сѣ Лудомладовците ! Добра работа ще да бѣде, мой синко ! Азъ презъ своятъ животъ не една свадба съмъ направилъ съ отмичаре.